

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném dne 22.6.2015 v Plzni v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Přemysla Špicara a přísedících Aleny Rážové a Jany Hrdinové, **t a k t o :**

obžalovaný

P [REDACTED] G [REDACTED] ,

nar. [REDACTED] v [REDACTED], státní příslušník Bulharské republiky, trvale bytem [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], Bulharsko, v České republice naposledy bytem [REDACTED]

j e v i n e n, ž e

dne 24.11.2013 v době mezi 16:25 - 16:40 hod. v [REDACTED], na chodbě v 1.patře ubytovny [REDACTED] chytil ze zadu za pas nezletilou A [REDACTED] B [REDACTED], nar. [REDACTED], která procházela po chodbě a jejíž nízký věk znal, poté ji přes oblečení osahával na prsou, přestože mu bulharským jazykem říkala, aby ji nechal a pustil, následně ji otočil k sobě, opřel o dveře pokoje č.30, kdy se uhodila do temene hlavy, snažil se jí líbat na krk a osahával ji přes oblečení na prsou, přičemž se poškozené podařilo vysmeknout a utéci do svého pokoje k rodičům, takže byl nucen dalších útoků zanechat,

t e d y

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k dokonání trestného činu spočívajícího v tom, že jiného násilím donutí k pohlavnímu styku a takový čin spáchá na dítěti mladším patnácti let, a to v úmyslu trestný čin spáchat, k dokonání trestného činu nedošlo,

č í m ž s p á c h a l

pokus zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku.

a z a t o s e o d s u z u j e

Podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **t ř í (3) roků**.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu **podmíněně odkládá**.

Podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se **zkušební doba stanoví v trvání t ř í (3) roků**.

Podle § 80 odst. 1, 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest vyhoštění ve výměře č t y ř (4) roků**.

O d ů v o d n ě n í

Dne 19.5.2014 byla ke zdejšímu soudu jako soudu věcně a místně příslušnému podána obžaloba KSZ Plzeň na P■■■■ G■■■■ pro pokus zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a), c) trestního zákoníku.

V rámci dokazování u hlavního líčení byl vyslechnut obžalovaný G■■■■, podle § 102 odst. 2 trestního řádu byl přečten protokol o výslechu nezl. A■■■■ B■■■■, byli vyslechnuti svědci A. M. B■■■■, M. M■■■■, K. Ž■■■■ a MUDr. R■■■■. Podle § 102 odst. 2 tr.ř. byl přečten protokol o výslechu nezl. A. B■■■■ a podle § 211 odst. 1 tr.ř. byla přečtena výpověď svědkyně M. P. M■■■■. Podle § 211 odst. 5 tr.ř. byl přečten znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie. Byli vyslechnuti znalci z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a psychologie a podle § 213 odst. 1, event. 2) tr.ř. byly stranám předloženy k nahlédnutí nebo byly přečteny další listinné důkazy.

Obžalovaný navrhl dokazování o výslech svědků I■■■■ I■■■■, M■■■■, A■■■■ B■■■■ a L■■■■ K■■■■. Soud tyto návrhy jako zcela nadbytečné zamítl, neboť uvedené osoby nebyly

přítomny jednání obžalovaného vůči poškozené nezletilé a vyjadřovaly by se pouze k osobě obžalovaného. V tomto směru měl soud dostatek důkazů.

Po provedeném dokazování byl vyhlášen rozsudek, kterým byl obžalovaný uznán vinným pokusem zločinu pohlavní zneužití podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 187 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku a za to byl odsouzen podle § 187 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 5 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání tří roků s podmíněným odkladem na zkušební dobu tří roků.

Do tohoto rozhodnutí podal odvolání jak obžalovaný, tak i státní zástupce. Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 17.2.2015 pod sp.zn. 10 To 116/2014 zrušil napadený rozsudek a věc vrátil Krajskému soudu v Plzni, aby v ní učinil rozhodnutí nové.

Vrchní soud v Praze v předmětném usnesení předně konstatoval, že *nalézací soud učinil správná a v zásadě úplná zjištění v tom ohledu, že obžalovaný P. G. jako trestně odpovědný pachatel se na místě a v čase dopustil způsobem konkretizovaným v rozsudečném výroku na sebe úzce a bezprostředně navazujícího jednání vůči nezletilé poškozené dívky jménem A. B., nar. , nepochybně morálně zavrženého a trestně postižitelného, negativně zasahujícího do sexuální sféry této poškozené. Skutková zjištění nalézacího soudu, v rozsahu a podobě shora uvedených, jsou podle vrchního soudu v zásadním souladu se skutečnostmi vyplývajícími z provedených důkazů a jsou založena na logických úvahách nalézacího soudu, s nimiž se odvolací soud ztotožnil. Odvolání obžalovaného P. G. neshledal odvolací soud z převážné části důvodným již vzhledem k tomu, že toto odvolání je z větší části jen opakováním obhajoby, kterou obžalovaný uplatnil již v hlavním líčení, a s níž se krajský soud přesvědčivým způsobem vypořádal v odůvodnění napadeného rozsudku. Odvolací soud proto neshledal důvodu na podstatě skutkových závěrů krajského soudu cokoli měnit, přičemž v podrobnostech odkazuje na písemné odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně.*

Oprávněnou však odvolací soud shledal výhradu obžalovaného, týkající se nedostatečných, a hlavně ne zcela přesvědčivých skutkových zjištění nalézacího soudu ohledně tvrzeného rozvoje posttraumatické stresové poruchy nezletilé poškozené A. B., kdy obžalovanému bylo skutečně bez odpovídajícího důkazního podkladu přičteno k tíži prakticky veškeré zhoršení zdravotního stavu této poškozené, aniž byla nade vše pochybnost prokázána relevantní příčinná souvislost a její pokrytí zaviněním obžalovaného.

Obž. P. G. při prvním výslechu po zahájení trestního stíhání odmítl vypovídat. K věci se vyjádřil až při vazebním zasedání dne 27.11.2013 u Okresního soudu Plzeň-město, kdy uvedl, že to, co se uvádí v usnesení o zahájení trestního stíhání, není pravda, vypadá to, že ho chce někdo vědomě potopit. Pozastavil se nad tím, jak je možné, že D. a A. Č. (z pokoje č.30) nic neslyšel, když tam měl údajně něco udělat a muselo by to být do pokoje slyšet. On to dítě viděl jenom, když šel po schodech a potom, když šel na záchod. Když šel do ubytovny, chtěl k , zaklepal na dveře č.33. Vyšel nahoru k pokoji č.33, u schodiště byla tři děvčata. Nepamatuje se, že by jim něco říkal, možná jo, ale jedno z nich lehce štípl do tváře. Šel do pokoje č.33, zaklepal. Měl s sebou láhev slivovice, trochu si dali a pak šel na záchod. Když se vracel z toalety, tak tam byl zřejmě otec té dívčiny a začal ho bít. Bylo tam tak 7-8 lidí na té chodbě, hned tam byla policie. Pokud jde o to štípání do tváře, tak ty dvě ostatní dívky to určitě musely vidět. Bylo to jen zlehka, ta holka ucukla hlavou. On tu dívku nikdy předtím neštípl, ani s ní nekomunikoval, neví, proč to udělal. Na

ten záchod pak šel asi 15 minut po příchodu. Neví, zda ta dívka, kterou štípl, je ta, kvůli které je stíhán. Tou dobou se cítil opilý, ale někdy se mu stávalo, že se cítil opilý víc.

U hlavního líčení vypověděl, že *případ toho kontaktu mezi mnou a slečnou si vysvětluji tak, že já jsem ji znal ještě z doby, kdy jsem na ubytovně bydlel. Je jasné, že jsem ji objal, abych ji pozdravil, když jsem ji potkal, což je v Bulharsku úplně normální. A protože jsem byl dost opilý, asi jsem se dotknul více, než bylo normální. Ale v žádném případě jsem se nechtěl takovým způsobem sexuálně uspokojovat. Chtěl bych podotknout, že v žádném případě nešlo o pokus znásilnění a chci uvést důvody, podle kterých si myslím, že to tak vůbec ani být nemůže.*

Vypověděl, že kdyby ji chtěl znásilnit, což vůbec není pravda, odtáhl by ji na druhý konec chodby a ne do koupelny nebo na záchod, kde by pro ni bylo těžší utéct a mohl ji nějakým způsobem donutit, aby opustila ubytovnu a ne na metr, dva od pokoje, kde bydlí rodiče a jeho kamarád ■■■. Kdyby ji chtěl znásilnit, sahal by mezi nohy nebo na zadeček nebo tak, pokusil by se ji svlékat a to nedělal. Nezastrašoval ji a také ji nenutil, aby ona osahávala jeho a ani ji nenutil, aby ho ona osahávala na intimních místech. Vypověděl, že poškozenou nezastrašoval, neudeřil ji. Ona sama přiznala, že ho velice jednoduše odstrčila a utekla. Uvedl, že za ní neutíkal, ani ji nesledoval. Myslí si, že i dítě, když se bojí čehokoliv, křičelo by o pomoc. Kdyby ji chtěl znásilnit, což není pravda, nemluvila by na něj tak klidně a křičela by. Její rodiče byli navíc tak metr až dva od něho a ubytovna byla plná lidí. Myslí si, že ten kontakt mezi nimi (obžalovaný x poškozená) trval asi tak dvacet až třicet vteřin. Dodal, že poškozené nesahal na intimní místa, myslí tím mezi nohy. Myslí si, že tak krátké jednání a tak, jak ho popsal, nemůže nechat takové následky.

K dotazu uvedl, že od roku 2007, kdy přijel do České republiky, žije v ■■■. Poškozenou znal z dřívější doby, kdy bydlel na stejné ubytovně. S jejími rodiči se pouze na chodbě pozdravili. K dotazu, zda tedy věděl, kolik je poškozené let, uvedl, že se jí nikdy neptal, *ale věděl jsem, že je to malá holka. Starší patnácti let nebyla.* K dotazu, proč z ubytovny odešel, uvedl, že měl přítelkyni, která měla malé dítě, a bylo jim řečeno, že na ubytovně s takto malým dítětem být nemůžou. Byly tam sice i nějaké konflikty, ale nebylo to důvodem jeho odchodu z ubytovny.

K dotazu, zda v okamžiku, kdy přišel na ubytovnu, již poškozenou viděl, uvedl, že si přesně nepamatuje, v jaký okamžik ji viděl. K dotazu, kde poškozená byla, když ji uviděl, uvedl, že stála někde u dveří, ve kterých bydlí. Možná chtěla projít, je tam prádelna a tím směrem je společenská místnost. Nepamatuje si, co měla na sobě.

K dotazu, co udělal, když ji uviděl, uvedl, že ji normálně objal na pozdrav, nepamatuje si, zda jí v té chvíli někam sahal. Byl pod vlivem alkoholu, byl opilý, pil doma vodku a víno a v hospodě možná pivo.

K dotazu, jak poškozená reagovala na jeho objetí, uvedl, že ho pouze od sebe odstrčila. *Možná, že i něco říkala, ale nevzpomínám si. Poté, co mě odstrčila, si pamatuji, že vyšel její otec a začal mě bít. Potom přijela policie a odvedli mě.*

K dotazu, zda poškozenou objímal i dříve, uvedl, že ji viděl i jindy a neobjímal ji. *Ale seznámili jsme se, já jsem jí řekl své jméno, ona mi řekla svoje, a když jsem chodil na ubytovnu, tak jsem ji vždycky štípl po tváři. To je u nás takový zvyk, že když potkáte dítě, tak ho štípnete po tváři a pohládíte po vlasech.*

Po předstření dřívější výpovědi z vazebního zasedání obžalovaný uvedl, že pokud v této výpovědi uváděl, že na ubytovně pil na pokoji slivovici a pak šel na záchod, tak se mu to tehdy asi tak zdálo, že tam šel. *To byl můj cíl tam jít.* K dotazu, zda se snažil poškozenou líbat na krk a přes oblečení osahávat na prsou, jak je uvedeno v obžalobě, uvedl, že možná díky tomu, jak byl opilý, sáhnul jinam. *Možná jsem ji chtěl políbit, a jak se otočila, tak došlo na krk, ale nebyl to sexuální cíl. Myslím, že jsem se ji nesnažil líbat na krk a osahávat, ale nevím. Jak jsem ji objal, tak možná, jak jsem byl opilý a naklonil jsem se k ní, že jsem na ni sáhl, nevím. Ještě jednou bych se chtěl omluvit, nemyslel jsem to tak.*

K dotazu, proč právě při téhle příležitosti se snažil poškozenou objímat, když dříve to nedělal, uvedl, že *možná díky alkoholu.*

U nového hlavního líčení svoji dřívější výpověď již nedoplnil.

Obžalovaný je i nadále ze spáchání protiprávního jednání usvědčován zejména výpovědí svědkyně – poškozené nezletilé A■■■■ B■■■■. Soud neměl i s ohledem na závěry příslušného psychologického znaleckého posudku žádné pochyby o věrohodnosti výpovědi této poškozené. Nebyly přitom zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly znevěrohodnotit její výpověď, např. to, že by tak jednala ze msty vůči osobě obžalovaného, nebo že by její výpověď mohla být ovlivněna jinou osobou.

Svědkyně - poškozená nezletilá jménem A■■■■ B■■■■, jejíž výpověď učiněná v přípravném řízení byla u hlavního líčení přečtena, vypověděla, že šla na záchod, on (obžalovaný) ji chytl na pásku a dával bradu na levou stranu jejího krku, sáhl jí na prsa. Ona mu pak řekla – co děláš, jseš blbej, nebo co děláš. Strašně se bála, nevěděla, co s ní bude dělat. Nekřičela. On ji opřel do té třicítky, taky se trošku praštila do hlavy. Normálně ji tam chytil, byl slabej z toho alkoholu, mohla ho strčit. Rychle běžela, on tam seděl. Šla, začala brečet, mamka se ptala, co je a ona jí řekla, že jí ten jeden ubližuje. Táta vztlítl, říkal, co děláš s mojí dcerou, takhle udělal (pohyb levou rukou k pravému rameni) a on z toho alkoholu spadl na sušák. Pak ho taťka s tím kamarádem (K■■■■ Ž■■■■) drželi, než přijdou. Ona rychle seběhla zavolat policajty. Hrozně se bála, mamka říkala, že pak se v noci vzbudila zpocená, bledá, brečela. K dotazům poškozená dále upřesnila, že ho neviděla přicházet, poprvé ho uviděla, když ji chytil. Viděla pak, že je to ten stejnej, jak přišli ti policisté, ti se jí pak ptali, kdo jí to udělal a ona na něj ukázala. Když si ho poprvé všimla, tak ji chytil zezadu kolem pásku, pak ji otočil. Taky se snažil jí dávat pusku, ale ona ho odstrčila. On ji k těm dveřím (pokoje č. 30) dostrkal. Strašně smrděl alkoholem a deodorantem. Ona měla tu sílu, odstrčila ho a utekla. Jen nahlas dýchal, ale nic neřekl. Ona na něj mluvila bulharsky, on byl Bulhar. Nikam jinam na těle jí nesahal, jen jí přes oblečení sahal na prsa. Ona už ho předtím viděla, říkal jí i jméno, K■■■■ říkal, že tam před 2 lety bydlel, říkal i jméno P■■■■ G■■■■. Ona ho už předtím 2x – 3x viděla, říkala mu, že se jmenuje A■■■■, on říkal ahoj, já se jmenuju P■■■■. Nepamatuje se, jestli mu říkala, kde se učí, ani si nepamatuje, kdy mu to říkala. Ví, že naproti nim bydlí jeho kamarád I■■■■. Nikdy předtím se jí nedotknul. Když pak přijeli policisté, chytili toho chlapa, co jí to provedl, on spadl a má tam asi trošku krev (ukázala si na pravé obočí).

Obžalovaný k výpovědi poškozené vypověděl, že chodba na ubytovně je jen jedna, nejsou tam vedlejší chodby. Sama říkala, že dveře zůstaly pootevřené, a kdyby něco dělal, tak by to rodiče slyšeli, protože on byl metr a půl od nich. *A jak mohla vědět, že mě její táta nebil, když byla v pokoji ?*

Svědkyne M [redacted] M [redacted] (matka poškozené), v přípravném řízení uvedla, že toho dne někdy v 15 hodin nebo v 15:30 hodin k nim na pokoj přišel jejich známý K [redacted] Ž [redacted]. Dcera říkala, že si odskočí na záchod. Dcera odešla (možná kolem 16 hod.) a během dvou nebo tří minut se vrátila zpátky a plakala. Stěžovala si, že jeden muž jí obtěžoval. Svědkyně vyběhla ven do chodby a blízko jejich dveří byl P [redacted] G [redacted]. Za ní vyšel manžel a za ním ještě ten jejich kamarád. Její muž se na něj rozkřikl, "co jsi udělal s mým dítětem" a odstrčil ho a G [redacted] upadl na zem. Pak vstal a manžel s kamarádem ho dostrkali k té zídce u kuchyně. Svědkyně se pak vrátila společně s K [redacted] do pokoje, manžel pak přišel za nimi. Dcera pak zavolala na policii, svědkyně by se těžko dorozuměla. Dcera měla šok, plakala a celá se třásla. Nechali otevřené dveře, viděla, že i ten jeho kamarád [redacted] z pokoje č. 33 mezi dveřmi říkal G [redacted], jak mohl něco takového dítěti udělat. G [redacted] se ptal, "co udělal" a tvářil se, jako kdyby se nic nestalo, že je všechno normální. Když přišla policie, tak jim dcera řekla, co se stalo. Dcera na něj neukázala, byla už v pokoji, byla v takovém stavu, že nechtěla, aby ho znovu viděla. Dcera mohla být pryč z pokoje maximálně 2-3 minuty. Ten den si A [redacted] hrála s N [redacted]. Dcera jí po tom co se mělo stát, říkala, že už G [redacted] na ubytovně potkala s nějakou blondýnou, že ho zná od vidění. Dcera jim pak doma říkala, co jí měl udělat, řekla, že když šla na záchod, potkala G [redacted], měl jí zatáhnout před pokoj č. 30 a tak minutu nebo dvě jí tam měl ohmatávat na prsou. Ona se mu ubránila a podařilo se jí od něj utéct do pokoje. Od té doby je dcera nervózní, stydlivá, bojí se jít kamkoliv sama a to ani na záchod a do kuchyňky. Dokonce jí známí vodí do školy i ze školy. Když dcera přišla ze záchodu a řekla, že se jí něco stalo, tak svědkyně z pokoje vyšla okamžitě, G [redacted] byl metr od ní. Jen stál a díval se na ni.

U hlavního líčení vypověděla, že osobně obžalovaného neznala, znala ho jen od vidění, on už bydlel na ubytovně v době, kdy ona tam ještě nebydlela, ale potom ho tam dost často vídala. Slýchala o něm docela negativní věci, například že když se napije, tak rád osahává ženský. Vypověděla, že než se tehdy dcera vrátila ze záchodu, tak na chodbě neslyšeli žádné zvuky.

Když dcera přišla z toalety, tak vypadala velmi špatně, připadalo jí, jako by dostala hysterický záchvat, pořád plakala a křičela. Plakat a křičet začala dcera až na pokoji, na chodbě ne. Dcera jim sdělila, že tomu chlapovi pouze řekla, ať ji nechá na pokoji. Když vyšla (svědkyně) na chodbu, tak G [redacted] stál tak metr od jejich dveří. Tvářil se úplně normálně. Bylo na něm vidět, že pil. Kromě její dcery tam nebylo žádné jiné dítě. Dcera zavolala policii, protože ona (svědkyně) česky neumí. Řekla dceři, aby zavolala.

Pokud jde o školní prospěch dcery, tak poslední vysvědčení měla dobré, ale přece jen tam byla oproti pololetí menší změna, trochu se pohoršila, ale pořád má prospěch dobrý. Dcera tady má kamarádky, které ji navštěvují a ona je navštěvuje také, někdy jde (svědkyně) s ní, někdy jde za nimi sama. Když jsou v práci, tak správce budovy vodí dceru do školy a také ji vyzvedává. Když je v práci, tak jí dcera zavolá a zeptá se, jestli může jít za kamarádkou. Řekne jí, v kolik hodin se má vrátit a pan správce ji tam doprovodí. Dcera chodí zpívat do sboru, chodí tam každý den mimo pondělí od dvou do čtyř hodin. Ze školy se dcera většinou vrátí domů a pak jde na zpívání, když má oběd ve škole, tak jde rovnou. Na zpívání chodila dcera i před touto událostí. *Dcera je dosud v těžkém psychickém stavu a my už jsme z toho také nervózní, protože s ní pořád být nemůžeme. Už to trvá skoro rok, takže už ztrácíme nervy, protože s ní musíme neustále všude chodit.*

K dotazu obhájce mimo jiné uvedla, že když se dcera vrátila ze záchodu, tak už pokoj neopustila. Neviděla tedy, jak se její otec dohaduje na chodbě s G [redacted]. Asi čtyři dny

po té události nechodila do školy, potom už ano. S PhDr. J. [redacted] je spojila policie a ty ostatní doktory jim doporučil sociální pracovník z ÚMO [redacted]. Od té události dcera stále užívá léky, užívá je dodnes.

U nového hlavního líčení k dotazu, zda se dcera předtím, než začala chodit k MUDr. R. [redacted], léčila u nějakého odborného lékaře, uvedla, že ne. K dotazu, kdy naposledy byla dcera u MUDr. R. [redacted], uvedla, že asi v září, říjnu 2014.

K dotazu státního zástupce, jak je na tom dcera dnes po psychické stránce, zda se jí ještě vrací vzpomínky na tu událost nebo už je dnes zcela v pořádku, uvedla, že vrací, protože nedávno se potkali s odsouzeným na ulici, to bylo úplně náhodou. K dotazu, jak na to dcera reagovala, uvedla, že ona to má pořád v myšlenkách a je z toho pořád ještě vyplašená. K dotazu, zda se bojí chodit do školy, svědkyně uvedla, že ten strach v sobě má, ale chodí do školy sama, protože není, kdo by chodil s ní, rodiče pracují. K dotazu, jaký byl důvod ukončení léčby u MUDr. R. [redacted], uvedla, že dcera tam sama odmítá chodit, *protože to je dodatečné zatížení*.

K dotazu předsedy senátu, jaké zatížení, svědkyně uvedla, že psychicky je zatížená z toho, že se pořád o tom mluví, pořád se k tomu vrací.

K dotazu obhájce obžalovaného svědkyně uvedla, že dcera má kamarády, stýká se s nimi, často k nim chodí domů, dobře se učí, i v pololetí, i teď. K dotazu, z jakého důvodu vyhledali MUDr. R. [redacted] až čtyři měsíce po té události, když PhDr. J. [redacted] našel nějaké náznaky posttraumatické poruchy už v prosinci 2013, uvedla, že to období měla jiné lékaře doporučené od policie, tam se neléčila, tam se jí jenom pořád ptali, jak se cítí a jestli má nějaké následky nebo nemá. Potom na péči o dítě na ÚMO [redacted] jí doporučili tuto doktorku. K dotazu, zda brala nějaké léky v poslední době, ještě než ukončila léčbu u MUDr. R. [redacted], uvedla, že všechny léky končily tak měsíc po ukončení léčby.

Obžalovaný k výpovědi svědkyně uvedl, že není možné, aby ho v [redacted] viděly, když půl roku v [redacted] nebyl.

Svědék A. [redacted] M. [redacted] B. [redacted] (otec poškozené) zejména vypověděl, že odpoledne mezi 15 - 16 hodinou přišel na návštěvu jejich kamarád K. [redacted] Ž. [redacted]. Dcera asi kolem 16. hodiny řekla, že jde na záchod. Odešla a hrozně brzy se vrátila, plakala a třásla se. Řekla, že ji někdo chytil a že ji osahával. Nemohla se ani pořádně vyjádřit, byla v takovém stresu, že to ani nemohla říci. Všichni vstali, první vyšla z pokoje jeho žena a viděla, že ten muž byl blízko u jejich dveří. Ten muž udělal krok nebo dva zpátky. Svědek do něj strčil a řekl mu "co jsi udělal mému dítěti", říkal, že nic neudělal. Když do něj strčil, tak padnul na sušák, on ho zvedl a začali se tam objevovat lidi, co tam bydlí, a potom dcera zavolala policii. Policie přijela velice brzy, netrvalo to ani 5 minut, byl zadržen. Dcera vysvětlovala, že ji chytil na chodbě, táhl jí do postranní chodby. Dcera je pořád velice rozrušená, a když vyjde z pokoje na ubytovně a dostane se k tomu místu, kde se jí to stalo, tak se zastaví a začne se ohlížet a není klidná, jako byla, je velice vystrašená. To, že to byl ten člověk, který napadl dceru, věděl z toho důvodu, že v tu chvíli nikdo jiný na chodbě nebyl. Myslí si, že dcera ho pak i policistům ukázala. Toho muže znal jen od vidění, ten muž chodil za [redacted] na pokoj č. 33. Byl z něj cítit alkohol, jak do něj strčil, tak hned padal. V tu neděli u nich byla kamarádka dcery N. [redacted], odpoledne už ale dcera byla s nimi na pokoji a s nikým si nehrála, nikam nešla. Jen potom na ten záchod.

Svědék K ■■■ Ž ■■■ uvedl, že k rodině poškozené přišel okolo 16 hodiny. Malá po chvíli řekla, že jde na záchod. Za 2 nebo 3 minuty se vrátila s pláčem a říkala, že jí někdo chtěl dávat pusku na krk, že ji chytil za prsa. Ihned na to vyšli ven z pokoje její rodiče, první šla matka, za ní otec a pak i svědek. Na chodbě viděl P ■■■ G ■■■, stál v chodbě kde jsou sušáky. Svědek říkal "zase jsi to ty G ■■■, když se napiješ, tak jsou zase nějaké problémy". Proto i byl (G ■■■) vyhozen z ubytovny, bydlel tam před rokem nebo rokem a půl. Svědek v pokoji zůstal s A ■■■, ta plakala. Když s B ■■■ odešli z pokoje, šli kolem G ■■■, tak on (G ■■■) řekl bulharsky, že mu podřízne krk a že v Bulharsku už zmlátil nějakého policajta, že nebude problém, aby tady zabil všechny policajty, jeho a B ■■■.

Svědčce M ■■■ P ■■■ M ■■■ (příteckyně obžalovaného) vypověděla, že dne 24.11.2013 hned po probuzení P ■■■ začal pít bílé víno. Mohl vypít asi litr toho vína. Asi ve 3 hodiny nebo v půl čtvrté řekl, že jde za kamarádem ■■■, na ubytovnu na ■■■. P ■■■ při odchodu nebyl hodně opilý, normálně odešel, nemotal se. P ■■■ pil vodu v sobotu s kamarádem, v neděli ji nepil. Pil jen to bílé víno.

Po zadržení byla u obžalovaného provedena osobní prohlídka, na pravém obočí bylo zjištěno zranění. **Z lékařské zprávy** Fakultní nemocnice ■■■ ze dne 24.11.2013 je zřejmé, že zranění si měl přivodit při potyčce, kdy narazil hlavou o zeď. V 19:00 hod. mu byla odebrána moč a alkohol za účelem toxikologického vyšetření. **Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie**, je zřejmé, že v krvi obžalovaného byl zjištěn alkohol o koncentraci 2,25 g/kg.

K důkazu byl stranám předložen i přepis oznámení na tísňovou linku, z přepisu hovoru je zřejmé, že A ■■■ B ■■■ s pláčem oznámila, že jí nějaký pán chtěl ubližovat.

Z protokolu o ohledání místa činu je zřejmé, že při ohledání nebyly nalezeny žádné stopy. Poškozená vydala oblečení, které měla na sobě v době útoku (kraťasy a tričko). Z oblečení poškozené byly odebrány pachové stopy, kontrolní pachový vzorek byl odebrán též obviněnému. **Z odborného vyjádření z kriminalistiky, metody pachové identifikace**, z jeho závěrů je zřejmé, že byla prokázána shoda mezi pachovým vzorkem obžalovaného a pachovými stopami z oblečení poškozené.

Z lékařské zprávy plyne, že prohlídkou těla poškozené nebyla zjištěna žádná čerstvá zranění.

K osobě poškozené byl zpracován **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie**. Podle znalce má poškozená mentální schopnosti v pásmu lepšího průměru, její zralost ve všech složkách osobnostního vývoje odpovídá věkovému dívčímu standardu. Jde o děvče sdílné a otevřené, přátelské a důvěřivé povahy, vysoce sociabilní a reakčně spontánní. K osobě obžalovaného neměla až do předmetné události prakticky žádný vztah, po události se stal tím, kdo ji v jejím pojetí ubližoval a zůstává zdrojem krajně nelibých, stresujících prožitků, silné averze i přetrvávající úzkosti a strachu. Její schopnosti vjemově-poznávací jsou ve srovnání s normami jejího věku na úrovni lepšího průměru. Konfabulační tendence lze u ní spolehlivě vyloučit, stejně jako sklony k pseudologické bájivosti. Poškozenou znalec kvalifikuje jako upřímnou a důvěryhodnou prepubescentku, u níž ani v obecném ani specifickém nelze mít za prokázané žádné fenomény, které by její věrohodnost zpochybňovaly, i v době provádění vyšetření se u ní stále zřetelně manifestovala posttraumatická symptomatologie. S důvěrnějšími interakcemi s osobou opačného pohlaví

nemá žádné zkušenosti, které by měly zřetelnější sexuální zbarvení. Její znalosti o sexualitě jsou dětsky naivní, je pro ní příznačná i při komunikaci o intimních tématech vysoká a nepředstíraná panenská dívčí stydlivost.

S ohledem na závěry znaleckého posudku z psychologie o možné posttraumatické symptomatologii byl k poškozené přibrán i **znalec z oboru zdravotnictví, odvětví dětská psychiatrie**. Ze závěrů znaleckého posudku vyplynulo, že u poškozené došlo v důsledku činu k rozvinutí posttraumatické stresové poruchy. Má poruchy spánku, často mívá děsivé sny, vybavuje se jí traumatizující událost, je úzkostná, má poklesy nálady až do depresivní hloubky. Je uzavřená, bázlivá, často bývá podrážděná až zlostná. Přítomna je i porucha koncentrace pozornosti. Aktuálně je porucha částečně kompenzována medikací. Musí užívat antidepresiva. V běžném životě je i přesto zásadně omezena. Musí být doprovázena do školy, není schopna sama chodit ven, věnovat se svým zálibám, žít běžným životem téměř ■-leté dívky. Tráví většinu času zamčená v pokoji na ubytovně, poruchy spánku způsobují zvýšenou únavu a společně s poruchami pozornosti zhoršují pracovní výkon děvčete. To vede k podstatnému zhoršení prospěchu ve škole, narušeny jsou i vztahy s vrstevníky. Porucha zdraví trvá již několik měsíců, průběh je kolísavý se sklony ke chronifikaci. Nyní je zřejmé zlepšení psychického stavu, redukce potíží. Nelze vyloučit, že prožitá událost může zanechat trvalé následky. Samotný průběh vlastního napadení byl krátký, nedošlo k užití hrubého násilí, k poranění, k pohlavnímu styku. Lze tak do budoucna spíše očekávat pozvolný ústup potíží a již normální psychosexuální vývoj bez trvalých následků.

Tento znalec byl s ohledem na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze opětovně vyslechnut, když předtím byl požádán o případný doplněk znaleckého posudku a kdy měl k dispozici výpověď svědkyně MUDr. R. ■ u hlavního líčení, zprávy z návštěvy ambulance a znalecký posudek z odvětví psychologie.

Znalec setrval na závěrech svého znaleckého posudku. Uvedl, že u hlavního líčení MUDr. R. ■ ve své výpovědi řekla, že při jejím sledování k rozvoji posttraumatické stresové poruchy nedošlo a ve svém sdělení říká to, že tato porucha musí splňovat jistá specifická kritéria a ta že nebyla naplněna.

Uvedl, že nemyslím si, že by to bylo z důvodu neznalosti MUDr. R. ■, protože je zkušený praktik, nicméně myslím si, že z důvodu, že se k ní informace, byť formálně u ní dívka byla vícekrát, nedostaly. Paní doktorka vychází z premise, že tato choroba musí vznikat s odstupem času, což tak většinou i bývá. Nicméně ve vlastní definici poruchy se říká, že vzniká jako zpožděná nebo protrahovaná odezva na stresovou událost v této situaci krátce nebo dlouhotrvající. Dokonce v uznávané literatuře, konkrétně v knize autorů Seifertové, Praška a prof. Hešla, která se jmenuje Postupy v léčbě psychických poruch, se udává, že někdy vzniká ihned po traumatické události. V těchto případech je pozitivní věc, že pokud vzniká takto bezprostředně po události, většinou mívá lepší průběh a je tam lepší prognóza uzdravení. MUDr. R. ■ také opomenula zásadní typický příznak pro tuto poruchu, což jsou epizody opakovaného prožívání traumatu v dotírajících vzpomínkách. O tomto symptomu mluvil už PhDr. J. ■ ve své výpovědi tady u soudu. Tento zásadní příznak jsem já u dotyčné zjistil právě v průběhu vyšetřování. Je samozřejmě možné, a to vůbec nevylučuji, protože pracuji také částečně jako ambulantní lékař, že u MUDr. R. ■ k tomu nemuselo dojít, nemusela to ta dívka sdělovat. Kromě tohoto zásadního kritéria a příznaku splňovala dívka v době mého vyšetření, což bylo v dubnu 2014, další příznaky uváděné v klasifikaci nemocí pro tuto poruchu, což je např. emoční otupění, stranění se lidí, vyhýbání se činností a místům připomínajícím prožité trauma, vzácně může dojít k akutním dramatickým výbuchům

strachu, paniky a agarese, u dívky se změnilo chování, začala být velmi podrážděná, výbušná, což se tedy ukazuje už i při další kontrole u MUDr. R. 20.5., kdy je dívka razantní, odmítá spolupracovat, sděluje, že mívá z toho nervy, hádá se s rodiči, musí pořád něčím házet, nadávat na všechny, je pořád „nasraná“. I v další kontrole 26.6.2014 paní doktorka udává, že dle matky je dívka náladová, nervózní. Další příznaky, které jsem ještě u dívky shledal, a které patří pod tuto poruchu, jsou úzkost a deprese, přehnané úlekové reakce a nespavost, takže si myslím, že v době mého vyšetření dívčina bohatě splňovala všechna tato kritéria.

K dotazu předsedy senátu, zda se dá určit, kdy u poškozené vznikla porucha, uvádím, že to nemohu přesně konstatovat, protože jsem dívčinu viděl zhruba čtyři, pět měsíců po vlastní události. Dá se očekávat, že asi ale časně, neboť o ní se zmiňuje už PhDr. J. ve svém posudku, který jí vyšetřoval 12.12.2013, nicméně je opravdu mylná představa, že tato porucha musí vzniknout s odstupem. Já jsem jí viděl pět měsíců potom a projevovala pět měsíců po události poměrně dost závažnou symptomatiku. K dotazu, zda se na tom nemohlo spolupodílet ještě něco jiného, uvádím, že v té době, kdy jsem s ní mluvil, tedy pět měsíců po události, tak se bála ještě pořád chodit ven. Já se domnívám, že ten kontakt s vrstevníky byl tímto poměrně narušen, protože byla zvyklá chodit ven na hřiště. To, že chodila zpívat do sboru, to je asi prostředí, které je poměrně jasně klidné, kde se těžko člověk výrazněji stresuje. Vzhledem k tomu, že tam docházelo právě k těm reminiscencím, k těm flashbackům, kde ona sdělovala přímo konkrétní věc, událost, tak nepředpokládám, že by se na tom spolupodílelo ještě něco jiného.

K dotazu státního zástupce, zda posttraumatická stresová porucha musí vést ke zhoršení školního prospěchu anebo na toto nemá žádný vliv, uvádím, že to je opět spekulativní odpověď. Tím, že ta dívčina třeba další příznak nesdělovala, a i to bylo patrné, že má poruchu soustředění, tak pokud se člověk obtížně soustředí, tak to má vliv i na školní výkon. Já jsem tady byl již minule dotazován, že se výrazně zhoršila. V průběhu roku dívčina, která do té doby měla poměrně pěkné známky, tak samozřejmě mohlo na přechodnou dobu dojít ke zhoršení školního prospěchu, tak jak bylo referováno rodinou, nicméně škola byla informována o události a postavila se k tomu asi vstřícně a jistě se to zohlednilo. Já nevím, jaký byl další její prospěch, ale při kontrole 26.6.2014 u MUDr. R. tato lékařka udává, že má na konci třídy mezi trojkou a čtyřkou z českého jazyka. Já jsem se školy netázal, jaký měla prospěch, ale nepřijde mi to nějak zlepšený prospěch.

K dotazu, zda se dá určit, jak dlouho taková posttraumatická porucha může přetrvávat, uvádím, že to se opět nedá přesně určit, je to přísně individuální. Ale pokud jsem tady zmiňoval, že pokud ta porucha vznikla takhle bezprostředně, je větší šance na lepší prognózu a kratší úzdravu.

K dotazu obhájce obžalovaného, zda je možné, že pokud by byla řádně a včas léčena, že by se posttraumatická stresová porucha neprojevila, uvádím, že to je spekulativní odpověď. K dotazu, zda by se to projevilo stejným způsobem a mělo to stejně závažný průběh, uvádím, že to nedokážu říct, protože někdy tato porucha probíhá naprosto nepředvídatelně. Dokonce i teď, kdy se zdá, že ten stav je upraven, může dojít opět k znovuoobnovení potíží. K dotazu, zda má na průběh té nemoci vliv medikace, uvádím, že měla by mít vliv. Já si myslím, že nasazená antidepressiva, která zmiňovala MUDr. R. a ve své výpovědi i sděluje, že pokud by to bylo tak i tak, tak ta léčba by byla velice pravděpodobně obdobná, takže byla indikována správně. K dotazu, zda by ta medikace mohla potlačit příznaky nemoci, uvádím, že by dokonce měla, proto se podává. K dotazu, pokud by potlačila, zda by se ta porucha dál rozvinula nebo

ne, uvádím, že to je individuální, záleží na řadě dalších okolností, ale já nejsem terapeut.

Obžalovaný v rámci návrhu na doplnění dokazování pak navrhl opětovný výslech svědkyně MUDr. R■■■■, a to s ohledem na vyjádření znalce. Tento návrh byl zamítnut. Svědkyně MUDr. R■■■■ již byla v prvotním hlavním líčení vyslechnuta k návrhu obžalovaného a soud kromě její výpovědi měl k dispozici i lékařské zprávy, které poskytla k osobě poškozené právě tato lékařka. Podle názoru soudu by opětovný výslech této svědkyně nepřinesl ve věci nic nového.

Za účelem zjištění současného stavu poškozené nezletilé byla již v prvotním hlavním líčení jako svědek vyslechnuta paní MUDr. E■■ R■■■■. Ta vypověděla, že nezletilou A■■ B■■■ zná, setkala se s ní čtyřikrát. Poprvé to bylo 20.3.2014, kdy byla (svědkyně) požádána orgánem péče o dítě o vyšetření, že dívka byla znásilněna – pokus o znásilnění. Bylo provedeno komplexní vyšetření. Anamnéza dle matky s pomocí tlumočnice a potom vyšetření pacientky, obojí probíhalo zvlášť. Závěr smíšená úzkostná a depresivní reakce, nelze vyloučit rozvoj tzv. posttraumatické stresové poruchy, to potom nebylo dále potvrzeno. Byla nasazena medikace. Přišla za čtyři dny, to už chtěla jenom potvrzení pro školu, už užívala léky, udávala, že se cítí trochu lépe, že je klidnější. Další vyšetření bylo 20.5.2014, to byla v doprovodu otce. Úzkostně depresivní symptomatika už odezněla, medikace byla snížena. Naposledy se setkali 26.6.2014 s matkou nezletilé, která si stěžovala na to, že dcera odmlouvá, neposlechne, běhá s děvčaty, takže už byla bez úzkostně depresivní psychopatologie, došlo k dalšímu snížení léků, plánovali prázdniny v Bulharsku, v té době už měly být léky vysazeny zcela. Byla objednána na další vyšetření, ale nepřišla.

K osobě obžalovaného byl vyžádán **znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie**. Podle závěrů znalce obžalovaný v době činu netrpěl duševní poruchou, jednalo se u něj o přechodnou duševní poruchu, a to prostou středně těžkou opilost, která částečně, ne však podstatně snížila jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti. Nejedná se u něj o sexuální deviaci, jeho intelekt není forenzně významně snížen. Obžalovaný není závislý na alkoholu či jiných látkách, ve vztahu k požívání alkoholu jsou jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti zachovalé. Z psychiatrického hlediska není pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný a znalec nedoporučuje žádné medicínsko právní řešení.

K právní kvalifikaci

Jak již bylo uvedeno, obžalovaný je z trestné činnosti usvědčován zejména výpovědí nezletilé poškozené a částečně i svým doznáním. Předně bylo prokázáno, že obžalovaný věděl, že poškozené není ještě 15 roků, to ostatně doznal. Bylo také jednoznačně prokázáno, že obžalovaný poškozenou osahával na prsou přes oblečení a snažil se ji políbit na krk. V žádném případě se nejednalo o nějaké nekoordinované pohyby, sama poškozená uvedla, že obžalovaný ji uchopil nejprve zezadu a poté na prsou, pak si ji otočil k sobě, opět ji sahal na prsa a snažil se ji políbit.

Trestného činu znásilnění podle § 185 tr. zákoníku se dopustí ten

(1) Kdo jiného násilím nebo pohrůzkou násilí nebo pohrůzkou jiné těžké újmy donutí k pohlavnímu styku, nebo

kdo k takovému činu zneužije jeho bezbrannosti, bude potrestán odnětím svobody na šest měsíců až pět let.

(2) Odnětím svobody na dvě léta až deset let bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1

a) souloží nebo jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží,

b) na dítěti, nebo

c) se zbrání.

(3) Odnětím svobody na pět až dvanáct let bude pachatel potrestán,

a) spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 na dítěti mladším patnácti let,

b) spáchá-li takový čin na osobě ve výkonu vazby, trestu odnětí svobody, ochranného léčení, zabezpečovací detence, ochranné nebo ústavní výchovy anebo v jiném místě, kde je omezována osobní svoboda, nebo

c) způsobí-li takovým činem těžkou újmu na zdraví.

Soud v prvotním odsuzujícím rozsudku kvalifikoval jednání obžalovaného jako pokus zločinu pohlavní zneužití podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 187 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku. Vrchní soudu v Praze ve shora zmíněném rozhodnutí vydaném na podkladě odvolání i státního zástupce se přiklonil k právnímu názoru obžaloby směrem k právní kvalifikaci jednání obžalovaného jako pokus zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 185 odst. 1, odst. 3 písm. a), c) trestního zákoníku – *skutková zjištění nalézacího soudu, v rozsahu a podobě shora uvedených, jsou podle vrchního soudu v zásadním souladu se skutečnostmi vyplývajícími z provedených důkazů a jsou založena na logických úvahách nalézacího soudu, s nimiž se odvolací soud ztotožnil.*

Krajský soud, vázán právním názorem vrchního soudu, kvalifikoval jednání obžalovaného jako pokus zločinu znásilnění podle § 21 odst. 1 k § 185 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku.

Obžaloba současně kladla obžalovanému za vinu, že svým jednáním způsobil u poškozené těžkou újmu na zdraví (posttraumatickou stresovou poruchu). Těžkou újmou na zdraví podle § 122 odst. 2) tr. zákoníku se rozumí jen vážná porucha zdraví nebo jiné vážné onemocnění. Za těchto podmínek je těžkou újmou na zdraví též delší dobu trvající porucha zdraví. Za delší poruchu zdraví (§ 122 odst. 2 písm. i) se považuje *vážná porucha zdraví nebo vážné onemocnění, které omezovaly způsob života poškozeného nejméně po dobu šesti týdnů*. Vážná porucha zdraví nebo vážné onemocnění především znamená velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozeného (např. poškozený se musel pohybovat pomocí berlí a byl výrazně omezen v provádění osobní hygieny a tělesných potřeb, když byl odkázán na částečnou pomoc druhé osoby – srov. SR, 1997, č. 81).

Za těžkou újmou na zdraví ve smyslu písmena i) je třeba považovat nejen delší dobu trvající *vážnou poruchu zdraví fyzického, ale i duševního*, popř. delší dobu trvající vážné duševní onemocnění (srov. R 9/1981-II., R 51/1983).

Naproti tomu jestliže porucha zdraví je spojena s takovými obtížemi, které sice trvají delší dobu, přičemž však postiženému vážněji nepřekážejí v jeho povolání či zaměstnání, ani v obvyklém způsobu jeho života, nejde o těžkou újmu na zdraví.

Pokud jde o způsobení těžké újmy na zdraví, soud zde původně vycházel zejména ze závěrů znaleckého posudku z odvětví psychiatrie. Zmíněný znalecký posudek byl vypracován na popud znalce psychologa, který ve svých závěrech hovoří o možné posttraumatické stresové poruše, k čemuž by ale nebyl kompetentní se vyjádřit. Po opětovném výsledku znalce psychiatra u hlavního líčení dospěl soud k závěru, že nebyl zcela bezpečně určen vznik posttraumatické stresové poruchy u poškozené, její průběh a zda byl vůbec naplněn znak *těžké újmy na zdraví*. Je nepochybné, že soud v tomto směru, protože se jedná o odborné stanovisko znalce, těžko s ním může polemizovat, na druhé straně soud hodnotí znalecký posudek volně jako každý jiný důkaz a není jím bezpodmínečně vázán.

Soud přitom vycházel i z výpovědi MUDr. R. [REDAKCE] a z předložených lékařských zpráv týkajících se osoby poškozené. Bylo zjištěno, že poškozená poprvé navštívila tuto lékařku až dne 20.3.2014. Již při dalším vyšetření dne 20.5.2014 bylo zjištěno, že úzkostně depresivní symptomatika už odezněla, medikace byla snížena a při dalším vyšetření dne 26.6.2014 matka nezletilé si stěžuje na to, že dcera odmlouvá, neposlechne, běhá s děvčaty, *takže už byla bez úzkostně depresivní psychopatie, došlo k dalšímu snížení léků, plánovali prázdniny v Bulharsku, v té době už měly být léky vysazeny zcela. Byla objednána na další vyšetření, ale nepřišla.*

V lékařské zprávě ze dne 20.3.2014 se mimo jiné uvádí, že *povaha tvrdohlavá – ven s dětmi chodí - problémy ve škole, se spolužáky, trvají cca 1 rok – stěžuje si na chování dětí vůči ní. Lékařská zpráva ze dne 20.5.2014 – A. [REDAKCE] zprvu protestuje zůstat v čekárně (nejde o strach, ale o časovou prodlevu, zdržení, potřebuje jít za děvčaty) – cítí se dobře, z ničeho už strach nemá – denně je do večera s děvčaty venku.*

Jak již bylo uvedeno, odborná léčba poškozené byla započata až dne 20.3.2014. Znalec psychiatr k dotazu, zda by příslušná medikace mohla potlačit příznaky nemoci, uvedl, že *by dokonce měla, proto se podává. Z tohoto pohledu pak vyvstává otázka, zda by se posttraumatická stresová porucha u poškozené vůbec rozvinula a v kladném případě je pak otázkou, zda by její následky nebyly mírnější. Znalec také k dotazu, zda se dá určit, kdy u poškozené vznikla porucha, uvedl, že to nemůže přesně určit, protože viděl poškozenou zhruba čtyři, pět měsíců po vlastní události. Je nutné také vzít v úvahu i to, že poškozená měla např. problémy ve škole se spolužáky již před danou událostí. Bylo také uvedeno, že vážná porucha zdraví nebo vážné onemocnění především znamená velmi citelnou újmu v obvyklém způsobu života poškozeného. Poškozená přesto i nadále chodila do školy, chodila do kroužku, navštěvovala kamarádky. Podle názoru soudu nelze proto říci, že by obžalovaný svým protiprávním jednáním způsobil poškozené těžkou újmu na zdraví a v tomto směru soud pouze upravil zažalovaný skutek.*

K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že na území České republiky má přechodný pobyt. Od dubna 2013 pracoval, a nadále pracuje, ve firmě [REDAKCE], zde s ním nebyly žádné problémy. V opisu Rejstříku trestů České republiky nemá žádný záznam. V Bulharsku byl dne 22.5.2009 odsouzen pro řízení vozidla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky k podmíněnému trestu odnětí svobody. V místě bydliště v České republice nebyl projednáván pro přestupek. Z Věznic [REDAKCE], kde se předtím v dané věci nacházel ve vazbě, k němu nebyly žádné negativní připomínky a byl hodnocen kladně.

Škodlivost jednání obžalovaného je dán zejména tím, že hrubým způsobem zasáhl do mravního a tělesného vývoje dítěte, neboť zájmem společnosti je ochrana před jakýmkoliv útoky na jejich pohlavní nedotknutelnost.

Obžalovanému nic nepřitěžovalo, polehčovalo mu, že dosud vedl na území České republiky řádný život.

Obžalovanému byl v původním řízení ukládán trest odnětí svobody podle § 187 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 5 tr. zákoníku v trvání tří roků s podmíněným odkladem na zkušební dobu tří roků s tím, že *soud, stejně jako státní zástupce, dospěl k závěru, že jsou zde splněny všechny zákonné podmínky pro použití zmírňovacího ustanovení zákona. Zohlednil zde zejména skutečnost, že jednání obžalovaného zůstalo ve stádiu pokusu a nebylo ve srovnání s ostatními případy, které jsou kvalifikovány podle stejného ustanovení trestního zákona nijak závažné a u poškozené v současné době nejsou závažné zdravotní či psychické problémy jako následek jednání obžalovaného.*

Po zvážení všech zákonných hledisek rozhodných pro účel trestu a výměru trestu, tedy i s přihlédnutím k okolnostem (dá se říci hraničního) případu a osobě obžalovaného, který nebyl na území České republiky dosud soudně potrestán a k jeho kladnému hodnocení za dobu výkonu vazby, považuje soud za zcela dostatečné, pokud bude obžalovanému uložen trest odnětí svobody ve stejné výměře jako v prvotním řízení, tedy trest v délce tří roků, trest odnětí svobody podmíněně odložený na zkušební dobu tří roků. Soud považuje takto uložený trest za postačující k tomu, aby obžalovaný se v budoucnu vyvaroval nejenom podobného, ale i jiného protiprávního jednání.

Státní zástupce navrhl uložit obžalovanému též trest vyhoštění. Trest vyhoštění je jedním z druhů trestů uvedených v § 52 odst. 1 tr. zákoníku. Účelem tohoto trestu je zabránit pachateli v páchání trestné činnosti na území České republiky, pokud z jeho strany hrozí nebezpečí lidem, majetku nebo jinému obecnému zájmu. Jeho podstata spočívá v odnětí práva cizince k dalšímu pobytu na území České republiky, pokud takové právo měl, jakož i ve znemožnění opětovného legálního vstupu na území České republiky.

Trest vyhoštění lze uložit za splnění následujících předpokladů (§ 80 odst. 1 tr. zákoníku):

- pachatel není občanem České republiky,
- uložení vyžaduje bezpečnost lidí, majetku nebo jiný obecný zájem.

Vrchní soud v Praze ve zmíněném usnesení rovněž uvedl, že *právem státní zástupce vytkl soudu prvního stupně, že pachateli neuložil přiměřený trest vyhoštění. Proto se soud opětovně zabýval touto otázkou a za současného rigorózního výkladu ustanovení § 80 tr. zákoníku týkajícího se vyhoštění, rozhodl tak, že obžalovanému se mimo trestu odnětí svobody rovněž ukládá i trest vyhoštění, neboť nebyly zjištěny žádné zákonné překážky, které by bránily uložení tohoto trestu. Za přiměřenou pak soud považuje dobu ve výměře čtyř roků.*

O nároku na náhradu škody nebylo rozhodováno, neboť nebyl řádně uplatněn.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho obsahu ke Krajskému soudu v Plzni. O tomto odvolání bude rozhodovat Vrchní soud ČR v Praze. Státní zástupce může odvoláním napadnout rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to i v neprospěch obžalovaného, poškozený může podat odvolání toliko v případě, že uplatnil nárok na náhradu škody, a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, zúčastněná osoba pro nesprávnost

výroku o zabrání věci. Obžalovaný má právo podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Všechny shora uvedené oprávněné osoby mohou napadat rozsudek také proto, že výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházející rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může ve prospěch obžalovaného podat odvolání i proti jeho vůli, stejně tak proti vůli obžalovaného, jenž je zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo jeho způsobilost k právním úkonům je omezena, může za něho v jeho prospěch podat odvolání též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Ve prospěch mladistvého obžalovaného může i proti jeho vůli podat odvolání i orgán pověřený péčí o mládež, kterému lhůta k podání opravného prostředku běží samostatně.

Odvolání musí být ve lhůtě shora uvedené nebo v další lhůtě 5 dnů k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Poškozený, kterému byl přiznán nárok na náhradu škody, může žádat, aby byl vyrozuměn o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění odsouzeného z trestu odnětí svobody. Žádost se podává u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 22.6.2015

JUDr. Přemysl Špicar
předseda senátu, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Jana Zemenová